

ניל שלי של כל הימים - אדם.

"מי שמפחד למות מפחד גם לחיות"
אמר פעם קלארק גיבל למרלין מונרו.

את המשפט הזה אני נוצרת בלבי כבר המון שנים.

שאוּלִי יעזור לי לחיות ולמות.

אפילו הלכתי ללמוד להיות אחות, ליד הרופא שחשב אז, ויש שחושבים כך גם היום - שהוא הסגן של אלוהים.

אבל הדבר הטוב ביותר שקרה לי בחיים הוא שפגשתי בניל שרק.

ניל שחי את החיים בקבלה שלימה.

זרם איתם כאשר היו לו שיגרה, ולחם עליהם כשעמד בדרכו מוקש.

זה שידע ליהנות מה"דברים הקטנים".

שחי את החיים בעיניים פקוחות עד לרגע האחרון. שהיה אידיאליסט, שהיה אוטודידקט.

ניל אהב את הטבע אהבה אמיתית. עזר לעצים ולפרחים לצמוח ולפרוח. שמח עם כל ניצן שפרח, דישן השקה והיה צופה בפריחה ובקמילה, בכל בוקר מחדש. וקשוב לצורכיהם.

הוא לא היה צריך ללמוד מדיטציה והרפייה, כדי להתחבר או לכוון.

ניל לא היה צריך אנשים סביבו שיגידו לו מי הוא או מה הוא שווה.

הוא היה שווה כי אהב. הוא לא יצא למלחמות אודות אגו.

לא זקוק היה לשיחות הקטנות, לשום הצגות ופוזות.

הוא הרגיש שייך גם בלי שישב בשולחן ליד... ודיבר איתו על כלום.

הוא היה איש של אישה אחת, אבא של שלושה ילדים נפלאים,

איש עבודה ואיש אדמה.

אנחנו עוברים יום יום ליד אדם ברחוב ואם לא עצרנו לרגע לא אמרנו שלום, לעולם לא נדע מה הפסדנו.

כאשר ניל חלה במחלת הסרטן לפני כ 12 שנים.

הוא ביקש שאף אחד לא ידע על כך. כי מחלה זהו עניין אישי.

הוא המשיך לתפקד ולחם בו בשקט האופייני לו בכוונה שלימה להביסו.

הוא הצליח וזכה.

תשע שנים תמימות לא הוסיף הסרטן להטרידו.

לפני כשלוש שנים, - בקיבוץ אז התחיל "התקציב המשולב" ניל החל את

מאבקו בסרטן שחזר אליו בעוצמה רבה אל תוך העצמות.

הרבה כאב פיזי, הרבה כימותרפיה, חששות.

ניל פוטר ממשתלת הערערים כי לא היה "מקצועי".

ניל ששתל את מטע האבוקדו הראשון, (והליצי') בכפר הנשיא, ריכוז / ניהל את הענף במשך 15 שנים, שמר על השתילים הרכים מפני הצינה, הישקה, גזם, קטף, ושיווק. למד חקלאות במדרשת חפ"ן, -

הוא אדם לא מקצועי, כך אמרה לי אז מנהלת מש"א שנמסר לה מן הערערים.

אני לא יודעת עם איזה כאב קשה היה לו להתמודד יותר.

אבל לא איש של כעסים הוא ניל. ניל הוא איש של עשייה ונתינה.

תוך כדי הכאבים והמורפיום שקיבל, ההקאות מהכימותרפיה, והמבט החיובי לעתיד. החל ליצור את חלום חייו.

הוא בנה חממה לסחלבים.

למה סחלבים? כי הסחלב הוא פרח מיוחד, מפונק, אריסטוקרטי ממש, פרח יפה, הוא אתגר למישהו שרוצה לגדל אותו.

אלעד עזב את עבודתו אז במצפה הימים. ונרתם לעזור לאביו החולה להגשים את חלום חייו. אור של יצירה, היה בעיניו של האיש שלנו.

הוא שירטט את החממה על גבי נייר, הוועדות אישרו והשכנים חתמו,

- כשר למהדרין, יצאה המשימה לדרך.

אבל - "יצר האדם הוא רע מנעוריו" = ואת זה לא אני אמרתי.

אנשים הם אנשים, וצרי מוח ושכל ועין ופה, וחתמו שוב, והפכו המוסדות את דעתם, גם הזעיקו את פקח הבניה מהמועצה.

החממה לא תישאר ליד ביתנו. הפריע להם.

החליטו שניל צריך להעביר אותה למקום - בפינה הכי מנוערת במשק,

- בין גלי אשפתות.

ניל קיבל את הדין בשקט האופייני לו.

הוא היה באמצע הקרב על הסרטן ולא הייתה לו האנרגיה לבזבז על מלחמות קטנות, שהיו חשובות לנשמתו. לפעמים צריך היה להסיע אותו לשם.

(בשמונת החדשים האחרונים לא ביקר בחממה כלל והיה מתוסכל מכך).

אני כעסתי, עד שהמיצים געשו בקיבתי. נעלבתי מאוד בשביל ניל.

ניל הבריא וקיבל עליו עבודה חדשה, את הטיפול (אני בכוונה לא אומרת ניהול) בפארק זיו.

שנה וחצי לאחר מכן שוב תקפה אותו המחלה, הפעם באכזריות רבה.

המלחמה הייתה קשה מנשוא.

המחלה עברה טרנספורמציה והפכה להיות מאוד אלימה. אם לא יקבל טיפול אלים ימות. אם כן - יש סיכוי שיחיה.

ניל החליט שוב להלחם בה. וכולנו לצידו.

המשפחה, החברים, המרפאה, הרווחה, סידור התחבורה, הקיבוץ, כולנו ביחד

- לחמנו בטיחוף.

שמונה חודשים של "לוחמה כימית" אני קוראת לזה.

הרבה בית חולים הרבה דברים רעים.

וגם דברים טובים. אנשים שרצו לעזור ונתנו יד והיה להם איכפת.

משפחה נפלאה, תודה לאל.

כבר נדמה היה שהכל עבר. ותוך שבוע הכל חזר, המחלה תקפה שוב.

ולרפואה כבר לא הייתה תשובה.

וחזרנו הביתה תשושים.

ניל ביקש שרק לא יכאב. לא יותר בתי חולים ואינפוזיות וקור.

וכולנו היינו כאן לצידו בבית. וזה לא כאב - כמו שהבטחנו.

לא הבטחנו ש-לנו זה לא יכאב.

בשבועיים האחרונים לחייו. ניל גילה את עולם הצבעים העשיר, עולם הנפש הקסום שניתן לבטאו במגוון של צבע על הנייר. יחד עם לָלָה שאהבה אותו.

טייל איתנו על גבי האטלס של כל העולם. סיפר על ארצות וימים וגבולות שאנחנו החלשים בגיאוגרפיה ביקשנו ממנו לדעת.

ואהבנו.

שוחחנו על החיים ועל המתים. על לפני, ואחרי, ואיך.

ונפרדנו.

אני רוצה להאמין שניל נמצא עכשיו שוב בזרועותיה האוהבות של אימו שנפטרה בהיותו בגיל רך, לצד האמא שלי, וסבתא שלי, ושלמה אחי והילדים שאהבו אותו מאוד.

ושכמו שניל אמר לי הוא ימשיך להיות איתי/איתנו בנשמתו ויבוא לידי כשאזדקק לו. בצר לנו ובאושרנו.

תודה על ההלוויה היפה שערכתם לו, היא הייתה מכובדת, הרגשתי שאהבתם.

אני תמיד תוהה איך יסכמו אדם על ערש קברו,

מסכת חיים שלימה שתמה עבורו.

המילים שנאמרו ע"י איתי ואלעד היו המילים שניל היה מתרגש לשמוע.

גם הקדיש בשפה העברית בטח היה אומר לו הרבה יותר.

לא נאמרו מילות הספד מטעם הקיבוץ.

הרגשתי חזק מאוד את אהבתכם, את החיבוק הגדול והסימפטיה, ואני רוצה לומר לכם על כך תודה מכל הלב.

ניל שלי

הכל כבר נאמר, ותם.

נוח על משכבך בשלום איש יקר ואהוב.

שושנה שרק.